

Behandlingen af Statsregnskaberne, at tage Forbehold alene af den Grund, at en afholdt Udgift ikke har havt Hjemmel i de finantzielle Love. Naar man har skjønnet, at Regjeringen har havt gyldige Grunde til at afholde Udgiften, har man i Reglen fundet det tilstrækkeligt at gøre opmærksom paa Mangelen af den fornødne Bevilling. En særlig Udtalelse har man ordentligvis kun anset fornøden, hvor enten Udgiftens Hensigtsmæssighed kunde omtvistes, eller man har ønsket at slaa fast, at Udgiften ikke har havt Lovhjemmel, eller man har fundet, at Udgiften ikke burde være afholdt uden udtrykkelig Lovhjemmel." Da Landstinget fulgte Udvalgsflertallets Forslag, tør det antages, at det ogsaa har billiget Begrundelsen. Men se vi hen paa de her foreliggende Udgifter, turde det være i fuldstændig Overensstemmelse med, hvad Udvalgets Flertal dengang ansøgte, at man heller ikke nu har gjort Indstilling om at tage noget Forbehold. — Maatte det være mig tilladt ved denne Leilighed at gøre nogle Bemærkninger om Forholdet imellem Statsrevisionen og Rigsdagen, naar denne tager sine Beslutninger. Jeg veed nemlig, at der er blevet udtalt nogen Forundring over den Maade, hvorpaa Udvalgets Flertal har stillet sig med Hensyn til forskellige af Statsrevisorernes Indstillinger. Ræsonnementet er omtrent følgende: Naar Statsrevisorerne have forskellige Meninger, er det ganske naturligt, om der ogsaa gjøres forskellige Meninger gjældende i Udvalget, men naar samtlige Statsrevisorer ere enige om at gjøre en Indstilling, bør Rigsdagen i Reglen følge denne Indstilling. Man har derfor villet opfatte Udvalgsflertallets Betænkning, som om der skulde foreligge en Misbilligelse fra dets Side med Hensyn til den Maade, hvorpaa Statsrevisorerne have røgtet deres Hverv. Dette er imidlertid en forkert Synsmaade. Forskjellen mellem Statsrevisorernes Indstillinger og, saafremt Thinget følger Udvalgets Flertal, Thingets Beslutning følger ganske simpelt af den forskellige Stilling, som Statsrevisorerne og Rigsdagen indtage til Decisionen. Det er netop en Revisions Opgave at fremdrage Alt, hvad der kan være at bemærke, og at henlede den deciderende Myndigheds Opmærksomhed paa, at der kan være Grund til ved Decisionen at gjøre en Udsættelse. So mere paapassende en Revi-

for i den Henseende er, desto bedre Revisor er han. Det er ikke ham, der skal tage Beslutning. Han er netop derfor opfordret til at fremdrage Alt, hvad der kan vække Tvivl, og at henstille det til den Autoritet, som skal tage Beslutning. Naar Spørgsmaalene da foreligge denne til Decision, vil man erkjende, at det har været meget rigtigt og fornuftigt, at Statsrevisionen har fremdraget det enkelte Punkt, uden at deraf følger, at man nødvendig skal tage Forbehold, fordi Statsrevisionen har gjort opmærksom paa, at der maaske kunde være Grund til at tage saadant Forbehold. Hvad der her foreligger er ikke Andet, end hvad de Herrer, der have havt at gjøre med Revision, vide ofte er Tilfældet, at Revisionen gjør en eller anden Bemærkning, og at den deciderende Autoritet udtaler, som det hedder i Forretningsproget, at Antegningen kan efter det Oplyste eller efter Omstændighederne bortfalde. Jeg maa derfor for Flertallets og særlig for mit eget Vedkommende gjøre gjældende, at der hos Flertallet slet ikke ligger nogen Misgjældselse af Revisionens store Betydning og dens Arbejde, fordi vi mene ikke at kunne følge dens Indstillinger. Tilbage staar at omtale to Poster, med Hensyn til hvilke Flertallet har ment, at Rigsdagen burde tage et Forbehold, netop fordi de Grunde, hvorfor man hidtil har taget Forbehold, passe paa dem. Den ene er en Udgiftspost, der vedrører det kgl. Theater. Der er her af to af Revisorerne om en Del af Udgifterne, nemlig Rejsseudgifterne, gjort den Bemærkning, at de have været for store. Det er jo meget muligt, at de ikke have været større, end det i det Nar har været nødvendigt, men Faktum er det, at de have været en hel Del større end i de foregaaende Nar. Det kan derfor være et Spørgsmaal, om der ikke her er anvendt et temmelig rigeligt Beløb, maaske rigeligere end strengt taget nødvendigt. Da Sagen ikke er yderligere oplyst i saa Henseende, og de to Revisorer have fremdraget denne Realitet, har man fundet det i sin Orden at indstille, at Rigsdagen slaar Tvivlen fast ved at tage et Forbehold om, at Udgiften passerer. — Den anden Udgiftspost vedrører Amtsmandsboligen paa Færøerne. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Rigsdagen maa tage et Forbehold med Hensyn til den forholdsvis meget store, heldigvis extraordinært store,